

TARİHSEL ZAMAN ÇİZELGESİ

MAGNABELLUM

Luce Krallığı'yla Shabbe Kraliçeliği arasında 522 sene önce yapılan büyük savaş. Savaşı Costa Regio kazanmış ve Lucelilerin ilk Fae Kralı olmuştur.

PRIMANIVI

Luce dağ kabilesi ve Faeler arasında 22 yıl önce gerçekleşen muharebe. Costa'nın oğlu, Lucelilere son yüzyıl boyunca hükmeden Andrea öldürülmüştür. Yerine oğlu Marco Regio geçmiş, savaşı kazanmış ve Luce Kralı tacını takmıştır.

BİR

“Esir alan esir oldu. Avlayan avlandı. Tuzak...”
“Bir parça dramatik davranmıyor musun, Picolina?”
Phoebus, Gökyüzü Krallığı’ndaki hücremde yanıma uzandı.
“Tanrılar aşkına, bu yatak...”

“Fazla yumuşak.”

“Fazla yumuşak diye bir şey olmaz. Tabii penislerden bahsetmiyorsak.”

“Tabii ki onlardan bahsetmiyoruz. Beni taş yuvasına hapseden erkek suratlı zebaniden bahsediyoruz.”

Phoebus’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Erkek suratlı zebani. Çok şirin.”

“Şirin olsun diye söylemedim. Kötü bir şey diye söyledim.”
Son üç gündür gözümü dikip baktığım tavana yine ters ters baktım. Öfke dolu, yakıcı bakışlarımın ahşap kirişleri talaşa dönüştürmediğine ya da ötesindeki taş çatıyı un ufak etmediğine şaşıryordum.

Arkadaşımın gülümsemesi daha da genişledi. “Seksi gardiyanın hakkında konuşmak istedim ama buraya bir görev için geldim.”

“Korkunç insanlar seksî değildir. Görevine gelince, eğer beni bu odadan çıkarmaksa cevabım kesinlikle hayır.”

Phoebus gülünç derecede uzun bacaklarını uzatarak esnedi. “Bütün yemeklerini özel odasında yiyor, yani meyhanelerin hiçbirinde onunla karşılaşmayacaksın.”

Elbette Lorcan Ribiyav halkıyla birlikte yemek yemiyordu. Krallar asla halkıyla yemezdi. Onu hayata döndürdüğüme hâlâ inanamıyordum.

Talihsizliğimin sebebi kendim olsam da aptal kehanetiyle beni yanılttığı için Bronwen'i asla affetmeyecektim. Evet, Ptolemy Timeus'un yılanım Minimus'u tehdit ettiği gece kanala balıklama atladığım gibi bu göreve de balıklama atlamak yerine önce sorgulamalıydım.

Bundan sonra yapacağım her atlayışı etraflıca düşünecektim.

"Syb'le Gia'ya söyle de bir fıçı şarap alıp buraya gelsinler. Ah, Antoni, Mattia ve Riccio'yu da getirmelerini söyle."

"Öyle bir şey olmayacak, tatlım. Odana girmesine izin verilen tek erkek benim."

Phoebus'a dik dik baktım. "Kim demiş?"

"Büyük kötü karga."

"Yılan kıcı," diye homurdandım.

"Hep merak etmişimdir... yılanların kıcıları var mı, yoksa sadece kuyrukları mı var? Yoksa kıcıları kuyruklarının içinde mi?" Yeşil gözleri parlıyordu. Bu düşüncelerin Phoebus'un yirmi iki yıllık yaşamı boyunca aklından pek çok kez geçtiğinden şüphem olmasa da şu anda bu anlamsız soruları beni yumuşatmak için kullandığını hissediyordum.

Ama hiç yumuşayacak hâlde değildim.

"Aslında bu doğru değil. Başka bir erkeğin daha seni görmeye gelmesine izin var."

Karga babamın adını söyleyeceğini tahmin ettim: Kahol Bannock. Phoebus'un ağzından gerçekten de bu dört hece dö-küldü.

Babam, görmeyi reddettiğim bir başka erkekti. Kemerli burnu, köşeli çenesi ve taş gibi ağzı olan devle tanışmaya hazır değildim.

Beni onun yarattığına hâlâ inanamıyordum. Hem de hayatım boyunca anne dediğim kadınla değil, bir Shabbe cadısıyla.

Shabbe cadısı!

Henüz Lore’la yüzleşip geçmişimi tam olarak öğrenememiş olsam da annemin –yani Agrippina’nın– bebeğiyle beni deyiş-tirenin Bronwen olduğunu ve tüm kalbimle sevdiğim o tatlı Peri’nin zihnini bunun mahvettiğini anlamıştım.

Bronwen beni –Karga-Shabbeli bebeği– bir sır olarak saklamak için onu delirtmiş olabilir miydi?

Bu teori zihnimde ilk kez şekilleniyordu ve dehşet verici biçimde o kadar mantıklıydı ki hem Lore’u hem de yaralı kâhini bulmak için dağa koşmak istedim.

Doğrudum, yumruklarımı o kadar sert sıkıyordum ki ek-lemlerim bembeyaz kesilmişti. “Pekâlâ. Hadi meyhaneye gidelim.”

Phoebus gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Doğrularak oturdu ve ellerini ovuşturdu. “Ah, Syb bana fena borçlandı.”

“Ne borcu?”

“Saklandığın yerden asla çıkmayacağına dair benimle bahse girdi.”

“Saklanmıyorum.”

“Doğru, somurtuyorsun.”

“Somurtmuyorum.”

Phoebus sırıttı.

“İnsanlar arkadaşlarının efkârından zevk almazlar, bunu hatırlatmama gerek var mı?”

Yataktan kalkıp benim tarafıma geldi ve elini uzattı. “Er-kek suratlı zebaninin, şeytanın vücut bulmuş hâli olmadığının farkındasın, değil mi?”

“Sakın onun tarafını tutayım deme! Beni hapsetti. Bana yalan söyledi. Beni *kullandı*.” Önce benim Karga Kral’ı kul-landığım kısmı atlamıştım. Bayıla bayıla peşinden koştuğum kehaneti henüz arkadaşlarıma söylememiştim.

Eğer gerçekleşmeyecekse söylemenin ne anlamı vardı ki?

Kral yaptığım Fae Prensi'ni düşünmek bedenimi öfkeyle doldurdu. Şu anda Gökyüzü Kralı'ndan, Yeryüzü Kralı'ndan daha fazla nefret ediyor olabilirdim ama onun için yaptığım onca şeyden sonra beni terk eden Dante Regio'nun da hayranı sayılmazdım.

Dante saygımın bir gramını bile hak etmiyordu. Sevgimiye bana hain dediği ve Fae kanına susamış bir iblis yavrusuymuşum gibi baktığı gün kaybetmişti.

Phoebus'un elini gereğinden daha sert tuttum. "Erkeklerden nefret ediyorum." Soluğu kesilince hemen ekledim: "Sen hariç."

Elma yeşili gömleğinin koluyla alınını siliyormuş gibi yaptı. "Bir an için beni endişelendirdin."

"Beni taş bir saraya kilitlemediğin ya da arkada bırakmadığın sürece seni sonsuza dek seveceğim."

Yutkundu. "Elimde olsa seni de yanımda götüreceğimi biliyorsun."

Elimi elinden çektim. "Lütfen, Pheeb. Sana yalvarıyorum, beni burada bırakma. *Lütfen.*" Gözlerim kuru olsa da sesim titriyordu.

İç geçirdi, sonra bana sarıldı. "Tamam. Bırakmayacağım. Sen kaldığın sürece ben de kalacağım."

"İstedğim..."

"...bu değil. Biliyorum. Ama uzuvlarımla bedenime bağlı kalmasını önemsiyorsam, ki önemsiyorum, elimden başka bir şey gelmez."

"Yeniden çıkarlar."

"Demir bir gaga ya da pençe onları koparırsa çıkmazlar."

Yüzüne bakmak için geri çekilerek sırtımı dikleştirdim. "Lorcan ya da başka bir Karga seni tehdit mi etti?"

"Özellikle beni etmedi."

Dişlerimi gıcırdattım.

"Bak, bence buradan ayrılırsan kendine büyük bir kötülük yapmış olursun. Başkentte çok fazla huzursuzluk olduğunu

duydum. Çoğu Fae, Marco'nun ölmesinden ve Kargaların geri dönmesinden memnun değil.”

Bakışlarımı okyanusa ve ötesindeki Shabbe adasına bakan pencerelere çevirdim. Manzaramın bu pembe kayalık olmasının, tıpkı beni onunkine bitişik odada tutması gibi Lorcan'ın cezasının bir parçası olduğundan hiç şüphem yoktu.

Neyse ki odalarımızın arasında kapı falan yoktu ve taş duvar bütün sesleri engelliyordu ama onun diğer tarafta olduğunu hissedebildiğime yemin edebilirdim. Birkaç kez, gecenin bir yarısı, karanlığın içinde ışıldayan sarı gözlerini gördüğümü düşünerek uyanmıştım. Şayet odama davetsiz girdiği olduysa bile onu henüz yakalayamamıştım, o aptal zihin bağlantısından konuştuğunu da henüz duymamıştım.

Zihnimi nasıl koruyacağımı bulduğum için kafamdan düşünceleri çekip alamayacağına inanmak istesem de aptal değilim. Fırtınalar yaratma ve görümler gönderme yeteneği olan güçlü bir şekil değiştirenin kafatasıma girmesini engellemenin bir yolu olduğunu hiç sanmıyordum.

Lorcan ya benim nahoş düşüncelerimi görmekten sıkılmıştı ya da kömür gözlü, tüylü halkını yönetmekle meşguldü. Ne de olsa halkı yeniden canlandığına göre artık izinsiz girebileceği çok daha fazla zihin vardı.

Başım acımasızca geriye doğru çekiliverdi. “Ne halt ediyorsun, Pheeb?”

“Bir karga bunu yuvası sanmadan önce başının tepesindeki korkunç karmaşayı tarıyorum. Şimdi kıpırdama.”

Başım bir kez daha geriye doğru çekildi. “Neyle tarıyorsun? Bahçe tırmığıyla mı?”

“Hayır ama Lorcan'dan bir tane istemeliyim galiba. Saçların kısa olsa da akıllamaz derecede gür.”

Phoebus'un elindeki işkence aletine birçok saç kökünü bırakarak başımı çevirdim. “Lorcan'dan hiçbir şey istemeyeceksin. O adama hiçbir şekilde borçlanmayacaksın.”

Phoebus beni yatıştırmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Kafa derime yaptığı işkence bittikten sonra birinin dolaba dö-nüş-tür-düğü bitişikteki mağaraya gitti. “Peki, ne giyiyoruz?”

“Üzerimi değiştirmeyeceğim.”

“Picolina, son üç gündür Gia’nın kıyafetlerini giyiyorsun. Sana artık yeni...”

“O kıyafetlerin hiçbirini giymeyeceğim. Kime ait olduk-larını bilmiyorum.”

“Sana aitler. Lorcan yaptırdı onları...” Bakışlarım Phoebus’un susmasına neden oldu ya da bana öyle geldi. “*Erkek suratlı zebani* onları sadece senin için diktirdi.”

Çenemi kaldırdım. “Giymemek için bir neden daha.”

İç geçirdi. “En azından bol bol parfüm sık çünkü deniz kabuğunun içi gibi kokuyorsun.” Kısılan gözlerimi görünce ekledi: “Eminim kargalar bu kokuya bayılıyor. Yumuşak-lara düşkün olduklarını duymuştum.”

Dudaklarında şaka yaptığına dair bir hareketlenme olup olmadığına baktım. Phoebus endişe verici bir ciddiyetle diki-li-yordu, ben de beğendiğimi göstermeyi kesinlikle reddettiğim özel banyoma girdim. Ufacık bir hayranlık bile hissetmeye baş-ladığım anda hemen bastırıyordum.

Toprak çömleğin içine yerleştirilmiş cam şişelerdeki kokulu yağları karıştırırken bana ninemin pişirip para karşılığı sattığı sabunları hatırlatan, kurutulmuş otlar ve çiçeklerle süslenmiş sabun kalıplarını bir kenara ittim.

Şişelerden birinin kapağını açarken onun torunu olmadığım hâlde beni öyleymiş gibi yetiştiren kadın için burnumun direği sızladı. Ondan bu şekilde ayrılmış olmaktan nefret ediyordum ve şu an tek istediğim koşup kollarına atlamaktı. O kollar bana sarılır mıydı, yoksa beni iter miydi?

Yağı nabzımın attığı noktalara sürdüm, sonra gerçekten karaya vurmuş bir deniz kabuğu gibi kokup kokmadığımı an-lamak için çaktırmadan gömleğimi kokladım. Kokmuyordum.

Pislik.

Phoebus muhtemelen üzerimi değiştirmem için beni kandırmaya çalışıyordu. Fakat hediye edilen herhangi bir kıyafeti giyersem ona barış teklif ettiğim düşünülebilirdi ve ben o kuş adama ancak karşılığında bana özgürlüğümü geri verirse barış teklif ederdim.

Şişenin mantarını kapayıp odaya döndüğümde Phoebus'u –güzel bulduğumu asla kabul etmeyeceğim– boyalı bir duvar resmini incelerken buldum. “Ben hazırım.”

“Savaş için mi?”

Günlerdir ilk kez gülümsedim. “Hayır, ağırlığımca şarap içmeye hazırım. Neden birilerini öldürmeye hazır olduğumu düşünüyorsun ki?”

“Gözlerin yüzünden. Parlıyorlar.”

Phoebus kolunu uzatırken burnumdan gülerək koluna girdim. “Hak etmeyen hiç kimseye zarar vermeyeceğime söz veriyorum.”

“Belki de bu odadan çıkmak iyi bir fikir değildir.”

Gülümsemem, Phoebus'un avuçlarından çıkarabildiği sarmaşıklar misali yayıldı, kökleri göğüs kafesimden içeri doğru süzülerek kalbimi sardı. Tam da artık ölmüş olan bu organı canlandırmaya başladıklarında Lorcan'ın günler önce beni taşıdığı tavandaki kapaktan bir Karga indi.

Karşımdaki şekildeğiştirenin bir yabancı olmasını umarak kıpırdamadan durdum. Bu küçük bir ihtimal değildi çünkü sadece iki Karga tanıyordum; hatta aslında bir tane. Siyah tüyler dumana karışarak sarı gözlü bir adama dönüşürken Phoebus'un pazularını sıkıca kavradım. Gökyüzü Krallığı'nda onca karga varken neden ilk gördüğüm o olmak zorundaydı ki?

Lorcan'ın bakışları bedenimde gezindi. “Dinlendin mi, Behach Éan?”

O canavar orada, sadece birkaç santim ötemde durmuyormuş gibi dikkatimi taş duvara asılmış meşalelerden birine verdim.

“Sen ona aldırma.” Phoebus elime yavaşça vurdu. “Açken hep böyle huysuz olur.”

İrileşmiş gözlerle arkadaşşıma baktım.

Eski arkadaşşıma.

Phoebus hücreme geri kaçmamı engellemek için kolumu kolunun altına sıkıştırdı. “Biz de tam bunu düzeltmek üzereydik.”

Eğer onu bize katılmaya davet ederse, işte o zaman...

Başka bir Karga Lorcan'ın yanına kondu ve şekil değiştirmeye başladı. Kalbim yine duracak gibi olurken Fae tanrılarına –çocuklarından biri olmadığım için muhtemelen beni dinlemeyecek olsalar da– bunun babam olmaması için dua ettim.

Göründüğü kadarıyla değildi.

Uzun siyah saçları Lorcan'inki gibi safir misali ışıldayan ve yüz hatları karga olduğu zamanki kadar keskin olan bir kadın çömeldiği yerden kalktı ve omuzları kralının omuzlarına değmese de ona epey yakın şekilde dikildi.

Bana sorarsanız bir tebaa için biraz fazla yakın duruyordu.

Gerçi kimsenin bana bir şey sorduğu *yoktu*.

Kadın bana gülümsemedi, dönüşündeki rolüm için bir teşekkür bile etmedi. Belki de sesini yeniden kullanmaya başlamamıştı. Lore'a döndü ve onların dilinde bir şeyler söyleyerek sesini aslında epey iyi kullanabildiğini gösterdi.

Lore gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı. “İmogen, Fallon'la tanış. Cathal'ın kızı.”

Kadın gözlerini bana dikti, ben de gözlerimi kısarak ona baktım. Çocukçaydı, farkındaydım. Sonunda başıyla selam verdi, ben vermedim.

Lore, Phoebus'la benim altında durduğumuz kemere doğru yaklaştı. “Umarım yemeklerimizi beğenirsin, Fallon.”

Ona bütün dişlerimi göstererek sıırttım. “Leşleri nasıl severim, bilirsin.”

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı, dişlerini göstermese de dudaklarını birbirine bastırıldığını görebiliyordum.

“Bol miktarda kuş yemi stokumuz var. Phoebus, onun büyükçe bir porsiyon yemesini sağlar mısın?”

Artık arkadaşım olmayan arkadaşım sırtıttı.

“Imogen, odama gel. Hemen. Yapacak işlerimiz var.” Lore’un gidişini izlemedim ama onu takip eden kadını izledim.

Lore’a o kadar yakın duruyordu ki eğer Lore şu an karga biçiminde olsaydı Imogen’in kafası onun kuyruğunda, bir zamanlar patlatma düğmesi sandığım o girintinin içinde bir yere sıkışmış olurdu. Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırıp Phoebus’u öne doğru çekiştirdim. “Onları *işleriyle* baş başa bırakalım.”

“Galiba birileri kıs...”

Kaburgalarına dirsek atarak hem lafını hem de nefesini kestim. Kapı kapanmış olsa bile şekil değiştirenlerin olağanüstü duyma yetileri vardı.

Ayrıca hiç de kıskanmamıştım.

Kıskanmam, bu kanatlı erkeği önemsemem anlamına gelirdi ama ben onu kesinlikle önemsemiyordum.